

Arrest

nr. 308 625 van 20 juni 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 6 januari 2022.

1.2. Op 20 april 2023 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is. Zijn advocaat was aanwezig.

1.3. Op 27 december 2023 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, H. D., verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren in het dorp Dawlatzai (district Chaparhar, provincie Nangarhar). U woonde in uw geboortedorp samen met uw beide ouders, uw vrouw, uw zus en 4 broers. U bent getrouwd met A., met wie u een zoontje van zo'n 3 jaar oud hebt. U bent 4 jaar naar de madrasa gegaan in het kader van een religieuze opleiding. U bent nooit naar school gegaan.

U werkte samen met uw oudere broer T. S. D. (ref CGVS [...]) en uw vader in het familiale restaurant in het districtcentrum van Chaparhar. U was daar in de leer, en hield zich voornamelijk bezig met het opdienen van de maaltijden en de leveringen van bestellingen. Omdat het cliënteel van uw restaurant voor een groot deel bestond uit overheidsmedewerkers als politieagenten en soldaten, werd uw familie bedreigd door de taliban. Deze bedreigingen kwamen in de vorm van telefoontjes naar uw vader en dreigbrieven. Deze dreigbrieven werden via de imam van de moskee geleverd. De taliban beschuldigden u van spionage voor de overheid, dat omdat na de bezoeken van de soldaten aan uw restaurant er raids op de taliban plaatsvonden. De taliban bedreigden u en uw familieleden ook met de dood. Daarnaast vroegen de taliban ook geld en zinspeelden zij er op dat zij u bommen zouden geven om tegen de districtsoverheid te gebruiken.

Na deze bedreigingen ontvoerden de taliban uw vader toen hij op een avond onderweg was naar de moskee, eind mei 2021. Er werd toen ook een laatste dreigbrief afgeleverd, die uw broer T.S. de volgende ochtend aan de poort van uw huis vond. De taliban vroegen losgeld voor de vrijlating van uw vader en eisten dat u zich aan hen zou overgeven. U ging diezelfde ochtend met uw familie naar het huis van uw oom langs moederszijde. U wilde geen losgeld betalen. Uit vrees dat de taliban bij uw overgave zowel u als uw vader zouden doden, weigerde u ook zichzelf over te geven.

U vertrok vervolgens op 17 juni 2021 uit Afghanistan, samen met uw oudere broer T. S.. Onderweg raakten jullie gescheiden van elkaar. Toen u in Turkije was doodden de taliban uw vader. Ook hierna zetten de taliban hun zoektocht naar u overigens verder. Ze bleven uw familie bezoeken, vragende naar waar u bent. U bereikte België via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk op 5 januari 2022. Op 6 januari 2022 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in. T.S. had België al op 29 november 2021 bereikt, waar hij de dag nadien een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw taskara, alsook die van uw vrouw en kind (origineel gezien).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban.

Er moet vooraleerst op gewezen worden dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (op 6 januari 2022) immers aan geboren te zijn op [...] 2005, en verklaarde uzelf dus amper 17 jaar oud. Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 20 januari 2022, dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek immers dat u op 20 januari 2022 reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed ondermijnt bovendien bij voorbaat uw algemene geloofwaardigheid.

Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS bleek u niet geheel open kaart te spelen over uw leeftijd.

Enerzijds legde u een taskara neer, waarop u als 13-jarige staat geregistreerd in 1396 (tussen 21 maart 2017 21 maart 2018), wat zou betekenen dat u geboren bent tussen maart 2004 en maart 2005. Het dient te worden opgemerkt dat het geboortjaar uit uw taskara ernstig verschilt van de bevindingen van het

leeftijdsonderzoek. Aangezien afwijkingen tussen de medische testen en de in aanmerking te nemen documenten om de leeftijd aan te tonen, zich binnen een redelijke marge dienen te situeren, kan de in casu vastgestelde afwijking van meer dan 2 jaar met de medische test niet als redelijk aanvaard worden. Verder blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze identiteitsdocumenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een relatieve bewijswaarde (zie informatie administratief dossier).

Anderzijds legde u merkwaardige verklaringen neer met betrekking tot uw leeftijd. Toen u werd gevraagd hoe oud u was toen u met de madrasa begon, zei u daar “geen exacte informatie” over te hebben (NPO, P.7). Ook toen u werd gezegd dat een ruwe schatting volstond, lachte u dat u “geen specifieke informatie” had (NPO, P.7). Uit uw verklaringen bleek dat u min of meer gelijklopend met uw werk in het restaurant koranlessen in de madrasa volgde (NPO, P.6-7), en dat u ten tijde van uw koranlessen dus al snel zo’n 14 jaar oud moet geweest zijn. Die leeftijd indachtig is het bijzonder merkwaardig dat u echter niet kon verduidelijken of u eerst met het restaurant, dan wel met de koranlessen was begonnen (NPO, P.6-7), of dat u het CGVS niet van duidelijkere informatie kon voorzien met betrekking tot uw leeftijd bij aanvang van uw koranlessen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u zich voor uw verzoek om internationale bescherming baseert op de asielmotieven die ook door uw broer T. S. D. (O.V. [...]) werden aangehaald. Dient evenwel te worden opgemerkt dat in zijn dossier een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Deze beslissing kan hier worden hernomen en luidt als volgt:

U haalde aan dat u vreest om bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban, aangezien zij, hoewel zij “zeggen dat ze vergiffenis schenken”, toch mensen doden die gelieerd waren aan de vorige overheid (NPO, P.17). Daarbij gaf u het voorbeeld van uw neef S. D. (ref CGVS [...]), wiens vader dokter was en na de machtsovername zou zijn gedood (NPO, P.17). Hierover kan kort worden opgemerkt dat u het voorbeeld van S. zijn vader pas aanhaalde aan het einde van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, en u hierover doorheen uw verdere asielprocedure nooit enige vrees voor vervolging op baseerde. Voorts werd S., nadat hij op 9 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in België had ingediend, zowel de erkenning van het vluchtelingenstatuut als subsidiaire bescherming geweigerd door het CGVS omdat zowel het profiel van zijn vader als dokter, alsook de problemen op basis van dat profiel als niet geloofwaardig werden beoordeeld (weigeringsbeslissing [...], zie blauwe map).

Verder haalde u nog terloops familieleden aan die zouden gewerkt hebben voor de voormalige Afghaanse overheid (NPO, P.8). U had een neef van uw vader die sergeant was, een oom langs moederszijde die assistent bij de douane was, en “sommigen van [mijn verre familieleden] waren leerkrachten” (NPO, P.8). Echter haalde u geenszins aan dat u een gegronde vrees voor vervolging ten opzichte van Afghanistan zou koesteren op basis van die familieleden. Zelfs integendeel, u vermeldde dat de neef van uw vader heden op het platteland in Afghanistan verblijft (NPO, P.8) en u maakt geen melding van problemen die hij momenteel zou kennen. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u, als familielid, in geval van terugkeer wel een nood aan bescherming zou hebben. Ook uw gezinsleden zijn nog steeds woonachtig in uw huis in Dawlatzai. U hebt regelmatig contact met hen, en ze stellen het “goed” (NPO, P.4). Uw jongere broers gaan ten tijde van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS “nog steeds naar school” (NPO, P.11). Hoewel het bijzonder betreurenswaardig dat uw hoogopgeleide vrouw haar werk als leerkracht op heden niet kan verderzetten onder het talibanregime (NPO, P.17-18) kan op basis van bovenstaande elementen met betrekking tot uw verscheidene familieleden geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie in uw hoofde ten opzichte van Afghanistan worden vastgesteld.

Een dergelijke vrees bleek evenmin uit de problemen die u aanhaalde omwille van uw werk als restaurantuitbater. Immers overtuigden uw verklaringen over zowel uw werk zelf, als de vervolging van de taliban op basis van dat werk, allerminst. Wat uw eigen werk betrof bleek u, hoewel u duidelijk stelde dat u “het geld [...] de kassa” beheerde in het restaurant, niet eens op de hoogte van hoeveel u per maand in het restaurant verdiende: “Ik weet het niet, maar het was genoeg voor ons om te overleven” (NPO, P.5). H. had ook aangegeven dat jullie in het kader van het runnen van jullie restaurant “een schatting [deden] over de verkoop, hoeveel er verkocht werd en overbleef. En dan zouden we zoveel bereiden”. H. verduidelijkte daarbij dat u de geldzaken beheerde en zulke “schattingen [...] controleerde” (NPO H., P.6). Het is bijzonder opvallend dat u desondanks niet eens op de hoogte was van een dergelijk basiselement van het financiële beheer van uw restaurant als de maandelijkse inkomsten. Temeer u hooggeschoold bent, en het uw hoofdtaak was zich te ontfemen over het financiële beheer van het restaurant. Bovendien had u aangegeven dat uw familie welvarend was, en dat “onze economische problemen waren opgelost” (NPO, P.12). Hieruit blijkt wederom dat u zich bezighield met financiële aangelegenheden van uw familie. Dat u in die context zo

weinig informatie had over de inkomsten van uw restaurant ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas danig.

U bleek tevens bijzonder weinig meewerkend met betrekking tot bijzonder elementaire gegevens van uw vluchtrelaas. Over basiselementen zoals uw vertrek uit Afghanistan en uw eerdere reizen naar het buitenland was u in uw persoonlijk onderhoud op het CGVS opvallend onwetend. Nadat u op het CGVS desgevraagd uw vlucht uit Afghanistan "iets minder dan 2 jaar geleden" of "2 of 2,5 jaar geleden" situeerde, werd u gevraagd naar uw vertrekmaand –en jaar. Aanvankelijk "weet [u] niet meer" welke maand u vertrok, alvorens u verduidelijkte dat het "in de maand jawza" was. Desgevraagd "weet [u] niet" eens in welk jaar u vertrok, om dan te verklaren dat het in "het jaar 1400 en iets" is. U besloot dat u "het niet precies" wist (NPO, P.10). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had u echter precies verklaard op 17 juni 2021 te zijn vertrokken (vraag 37, verklaring DVZ dd 17 maart 2022). Waarom u over zo'n basiselement met betrekking tot uw vlucht uit Afghanistan dermate weinig coöperatief bleek is dan ook onduidelijk. Hetzelfde geldt voor uw verklaringen met betrekking tot een eerdere reis die u had gemaakt naar Pakistan, nog voor u Afghanistan ontvluchtte op basis van uw vermeende problemen. U vertelde dat u een paspoort had, omdat dat "goed in geval van problemen of ziekte" is, "om naar Pakistan te gaan". In het kader van uw asielprocedure legde u enkel een kopie van de eerste pagina van uw paspoort neer (groene map, zie administratief dossier). U bleek "een patiënt vergezeld" te hebben naar Pakistan, m.n. uw vader (NPO, P.15). Hoewel uw paspoort op 13 oktober 2019 werd uitgegeven, louter 20 maanden voor uw vertrek, bleek u desgevraagd deze reis geenszins in de tijd te kunnen situeren. U "weet [...] niet" hoe lang voor uw vertrek uit Afghanistan deze reis plaatsvond, behalve dat het "vroeger" was (NPO, P.16). U wist evenmin uit te leggen waarom er een andere naam op uw paspoort stond. Op uw paspoort staat namelijk de achternaam 'S.', eerder dan 'D.'. Op het paspoort van uw vader, waarvan u ook een kopie van de eerste pagina neerlegde, staat overigens ook de naam 'D.' (groene map, zie administratief dossier). U bevestigde louter dat "ze [...] hier S. hebben geschreven" en dat het "hun fout" is (NPO, P.16). Deze uitleg volstaat echter geenszins om te verklaren waarom uw paspoort een geheel andere achternaam dan de naam in uw asielprocedure betreft, alsook dan die van uw vader. Waarom u evenmin een reis naar Pakistan, die kort voor uw vlucht uit Afghanistan plaatsvond, in de tijd wist te situeren is al even onduidelijk. Deze vaststellingen ondergraven uw geloofwaardigheid verder, temeer er van u, als hooggeschoolde Afghaan, mag verwacht worden dat u essentiële basiselementen over uw reizen uit Afghanistan bij benadering in de tijd kan schatten.

Ook met betrekking tot de problemen met de taliban die u aanhaalde in uw asielrelaas, waren uw verklaringen allesbehalve overtuigend. De taliban zouden u en uw familieleden bedreigd hebben, omdat "wanneer de soldaten de winkel bezochten er raids op de taliban plaatsvonden" (NPO, P.11). Het eerste dat u vertelde over uw restaurant was dat het gefrequentieerd werd door "soldaten, politie en militairen" (NPO, P.4). Ook H. vertelde spontaan dat "de politie, de lokale politie, de NDS en legerofficieren [...] naar onze winkel" kwamen (NPO H., P.9). Uit jullie verklaringen blijkt aldus duidelijk dat leden van de overheid een bijzonder belangrijk deel van jullie cliënteel vormden. In de wetenschap dat jullie een constante stroom van overheidsmedewerkers over de vloer kregen is het hoogst merkwaardig dat de taliban een causaal verband zouden hebben gelegd tussen de bezoeken van de overheidsmedewerkers aan jullie restaurant en de aanvallen van de overheid op de taliban. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat er in aanloop naar jullie vertrek uit Afghanistan op basis van de vermeende bedreigingen vanwege de taliban, allesbehalve dagelijks aanvallen van de overheid op de taliban plaatsvonden, zelfs integendeel. Immers bleek uit de beschikbare informatie dat Chaparhar vooral een strijdtoneel was gericht tegen de Afghaanse tak van daesh, het ISKP. De taliban bleken sinds 2015 in Chaparhar "overrompeld" door de ISKP. De macht van de taliban in Chaparhar herstelde zich slechts langzaam in de jaren nadien. Er is in Chaparhar dan ook veelal sprake van acties tegen ISKP vanwege de overheid (blauwe map, zie administratief dossier). Dat de taliban uw restaurant omwille van de regelmatige bezoeken vanwege overheidsmedewerkers zouden beschouwen als een informatiecentrum waar u de locatie van talibanleden doorgaf in het kader van overheidsaanvallen op hun posities is dan ook allesbehalve aannemelijk, aangezien Chaparhar in de periode in aanloop naar uw vertrek geen heftig strijdtoneel tussen de taliban en de overheid bleek. Overigens is het los van bovenstaande vaststelling ook volstrekt onduidelijk waarom de taliban zouden denken dat u überhaupt de locaties van de taliban in Chaparhar kende. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

De taliban zouden u omwille van deze vermeende spionage voor de overheid bedreigd hebben aan de hand van dreigtelefoons en dreigbrieven. U kon niet duidelijk stellen wat de taliban met deze dreigementen wilden bereiken. Volgens uw verklaringen dienden ze immers verschillende doelen. Zo bleken de taliban er in de eerste plaats niet mee opgezet "dat wanneer de soldaten de winkel bezochten er raids op de taliban plaatsvonden". Om die reden kregen jullie "doodsbedreigingen" (NPO, P.11). Daarnaast had u verklaard dat "hun doel [...] geld" was, "ze vroegen geld" (NPO, P.12-13). Anderzijds zouden de taliban tevens gezegd hebben "dat ze ons iets zouden geven, dat we dat naar het district moesten brengen" (NPO, P.13). Daarmee werd door de taliban "verwezen naar bommen" (NPO, P.13). Ook H. bevestigde dat de taliban jullie wilden inschakelen in het plegen van een aanslag tegen de overheid, "omdat zij de hulp gebruikten voor

zelfmoordaanslagen en om bommen te laten ontploffen en om de soldaten te doden” (NPO H., P.9). Deze verklaringen als zouden de taliban jullie met dwang hebben willen rekruteren voor het plegen van een aanslag blijken echter ongeloofwaardig.

Er dient hieromtrent op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban was doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er werd beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, kwam slechts zelden voor. Doorgaans beschikten de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.

Zelfs integendeel, de taliban zouden jullie in hun dreigbrief formeel als spionnen hebben beschouwd en ernstige bedreigingen aan jullie adres hebben geuit (document 2, groene map; voor vertaling, NPO, P.14). Dat zij jullie in een dergelijke context zouden inschakelen voor het plegen van een aanslag tegen de overheid, en jullie daarbij bommen zouden toevertrouwen is dan ook volstrekt ongeloofwaardig. Uw verklaringen met betrekking tot deze opdracht van de taliban ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aldus verder.

Daarnaast blijkt uit de dreigbrief die u neerlegde dat de taliban inderdaad “ook een som geld en wapens voor de mujahedeen” van jullie zouden hebben geëist (document 2, groene map; voor vertaling, NPO, P.14). Het is echter weinig consistent dat de taliban enerzijds jullie als spion zouden definiëren, maar dat zij anderzijds geld van jullie zouden eisen. De taliban zouden aldus op formele wijze toegeven geld te willen van spionnen, hetgeen weinig aannemelijk is. Toen H. deze inconsistente houding van de taliban werd voorgelegd, zei hij dat geld “gewoon een excuus voor hen” was, en dat de taliban jullie gewoon dood wilden (NPO H. P.13). U had echter uitdrukkelijk gezegd dat “hun doel [...] geld” was (NPO, P.12). Deze tegenstrijdigheid tussen jullie verklaringen is opmerkelijk, en ondergraaft wederom de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat indien de taliban daadwerkelijk geld van jullie wilden, zij een bijzonder merkwaardige handelswijze hiertoe hanteerden. Immers is het bezwaarlijk overtuigend dat de taliban jullie geld en wapens vroegen, alsook jullie met de dood bedreigden. Het is allesbehalve aannemelijk dat de taliban zouden verwachten dat jullie hen geld zouden toestoppen terwijl zij ondertussen jullie vader in hechtenis hebben en vragen dat ook jullie zichzelf aan hen zouden overgeven (document 2, groene map; voor vertaling, NPO, P.14).

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. De identiteitsdocumenten van uw familieleden die u neerlegde hebben slechts betrekking op de identiteit van uw familieleden, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. Hetzelfde geldt voor de studiedocumenten van u en uw vrouw. Het staat in bovenstaande discussie niet ter discussie dat jullie hooggeschoold zijn. Uw contract en loonfiches van uw werk in België hebben geen betrekking tot uw asielrelaas.

Uw paspoort alsook de 2 dreigbrieven van de taliban werden reeds besproken in bovenstaande beslissing. Aan deze brieven kan voorts geen waarde worden gehecht. Immers kunnen dergelijke documenten enkel dienstig zijn bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien dient te worden gewezen op de objectieve informatie die aan het dossier werd toegevoegd, met name de “COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.

Naast de problemen die u zou gekend hebben met de taliban omwille van uw restaurant, en die hierboven als ongeloofwaardig werden beoordeeld haalde u nog aan dat een veld van uw familie door de taliban werd afgenomen (NPO H., P.16). Ene commandant A. M. “maakte de claim dat de velden hem toebehoorden”, terwijl volgens u “de velden [...] ons eigenlijk toe” behoren (NPO H., P.16). Hierover kan enerzijds worden opgemerkt dat u dit landconflict pas aan het einde van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS vermeldde, gevraagd naar andere problemen in Afghanistan. U had het voorheen bij de DVZ evenmin vermeld, noch werd hierover iets door uw broer T. S. opgemerkt doorheen zijn hele asielprocedure. Anderzijds dient te worden benadrukt dat u louter blote beweringen aflegt over dit grondconflict, die u niet staft met documenten. Daarnaast is het belangrijk te benadrukken dat dit een landdispuut is, hetgeen een burgerrechtelijk conflict betreft. Zulke burgerrechtelijke disputen vormen geen grond voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, op basis waarvan het vluchtelingenstatuut wordt toegekend.

*U stelt ten slotte dat u als verwesterd zou worden gepercipieerd door de taliban omdat “wij hierheen zijn gekomen”, en de taliban volgens u zou denken “dat wij niet vasten”, of “dat we alcohol consumeren, en dat we rond zouden zwerven met meisjes” (NPO H., P.14). Hierover dient te worden opgemerkt dat personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan kunnen worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Er dient hierbij te worden opgemerkt dat u duidelijk aangaf “dankzijgod” nog praktiserend moslim te zijn en te vasten (NPO H., P.17), en dat u aldus wel blijkt vast te houden aan de religieuze en culturele gewoontes die u in Afghanistan leerde.*

Bovendien loopt niet elke Afghaan die terugkeert hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. De taskara’s van uw vrouw en kind hebben slechts betrekking op hun identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat.

Uw eigen taskara werd reeds summier besproken in bovenstaande beslissing. Aan deze documenten kan voorts geen waarde worden gehecht. Immers kunnen dergelijke documenten enkel dienstig zijn bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien dient te worden gewezen op de objectieve informatie die aan het dossier werd toegevoegd, met name de “COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

*Overeenkomstig **artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende

noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve

impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de **COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban** van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder **niet** worden afgeleid dat het **loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen**.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de

machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van

VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij

terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker een kennelijke beoordelingsfout aan en de schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, de artikelen 48 tot en met 48/7 van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht vastgesteld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli betreffende de motivering van bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht. Na een theoretische beschouwing over de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht gaat verzoeker vooreerst in op de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Met betrekking tot zijn leeftijd stelt verzoeker dat er weliswaar een leeftijdstest is verricht die de beweringen van verzoeker tegensprekt maar dat hij de resultaten van deze test betwist. Hij vestigt de aandacht op het debat over de schatting van de leeftijd door middel van botonderzoek, een methode die unaniem wordt bekritiseerd door juridische en wetenschappelijke auteurs. Hij citeert een resolutie van het Europees Parlement van 2013 over MENA en een verklaring van de orde van artsen van 20 februari 2020 over deze kwestie en van het Platform Minderjarigen in ballingschap.

Wat betreft de inkomsten van de winkel waar verzoekers broer werkte betoogt verzoeker dat rekening moet worden gehouden met de vele verantwoordelijkheden die op zijn broer rusten. Hij was immers ook een student aan de universiteit naast zijn job in het restaurant en hij was niet direct betrokken bij het financiële beheer. Zijn vader was verantwoordelijk voor de boekhouding wat verklaart waarom zijn broer geen duidelijk beeld kan geven van de maandelijkse inkomsten van het restaurant. De betrokkenheid van zijn broer bij zijn studie en zijn ondersteuning aan zijn vader in de dagelijkse activiteiten van het restaurant beperkten diens toegang tot de financiële details zodat het volkomen begrijpelijk is dat verzoekers broer niet op de hoogte was van de exacte cijfers van de maandelijkse inkomsten aangezien hij zich concentreerde op andere aspecten van zijn leven in die tijd. Cultureel gezien is het dan weer ongepast voor kinderen om hun ouders te ondervragen over hun inkomsten.

Wat betreft de fout in het paspoort van de broer van verzoeker schrijft verzoeker de afwijking tussen de achternaam die verzoekers broer gebruikt en die verschilt van die van zijn broer en diegene die op zijn paspoort staat toe aan een combinatie van culturele factoren, onwetendheid over administratieve procedures en taalkundige verschillen. Hij wijst er in dit verband op dat in regio's zoals deze van verzoeker het gebruikelijk is dat mensen hun achternaam kiezen op basis van verschillende persoonlijke, familiale of territoriale factoren, eerder dan strikt te voldoen aan administratieve normen en in dit geval is "S." de naam van een Afghaans dorp.

Wat betreft de reactietijd van zijn broer op de brieven stelt verzoeker dat hij en zijn familie zich ervan bewust waren dat dergelijke bedreigingen door de taliban gebruikelijk waren en werden gebruikt om geld af te persen of controle uit te oefenen op de lokale bevolking. Zij hebben ervoor geopteerd voor onderhandelingen als strategie om hun veiligheid te bewaken in plaats van overhaast te reageren en een directe confrontatie met de daders van de bedreigingen te riskeren en dit moet volgens verzoeker worden beschouwd als een voorzorgsmaatregel.

Met betrekking tot de situatie van mensen met familieleden die voor de voormalige regering werkten, argumenteert verzoeker dat het CGVS ten onrechte stelt dat familieleden van mensen die voor de vorige regering werkten geen gevaar lopen. Hij benadrukt dat Amnesty International een verslag heeft gepubliceerd over het vorige EASO COI rapport waarin de organisatie aantoont dat gedwongen rekrutering bestaat in Afghanistan in tegenstelling tot wat in het EASO COI rapport staat en citeert hieruit (Amnesty International opinion on the EASO COI Report "Afghanistan: Taliban Strategies – Recruitment", July 2012», 2012 (internetlink), stuk 12). Hij stelt dat deze informatie tenminste de informatie van het EASO rapport in twijfel trekt en dat deze twijfel in het voordeel van verzoeker moet spelen.

Met betrekking tot de inbeslagname van het land van de familie door de taliban betoogt verzoeker dat het feit dat hij het grondprobleem in zijn verhaal heeft genoemd getuigt van zijn opvallende en traumatische karakter. Dergelijke gebeurtenissen kunnen diepe gevolgen hebben voor iemands leven, dus het feit dat hij dit vernoemt, suggereert dat het een significante rol heeft gespeeld in de vervolgingen die hij heeft ondergaan. Dat verzoekers broer dit niet heeft vernoemd in zijn persoonlijk onderhoud is te wijten aan het feit dat de dossierbehandelaar hem tijdens het persoonlijk onderhoud hierover geen specifieke vragen heeft gesteld en dus verzoeker hiermee niet heeft geconfronteerd, in strijd met zijn verplichting. Dat zijn broer dit niet heeft vermeld doet niets af van de relevantie ervan in het gehele verhaal van vervolgingen die verzoeker heeft ondergaan.

Vervolgens gaat verzoeker in op de bewijskracht van de documenten.

Hij citeert uit twee arresten van de Raad en stelt dat documenten niet enkel ter staving van de door haar als geloofwaardig beschouwde verklaringen dienen en betoogt vervolgens dat twee originelen van de twee dreigbrieven werden voorgelegd en de enveloppe waarin zij werden opgestuurd. Afgezien van algemene overwegingen en elementen over de inhoud van de brieven wordt geen concrete kritiek geleverd op deze brieven die nochtans essentieel zijn en centraal staan in het verhaal van verzoeker. Hij werd niet geconfronteerd met het feit dat deze documenten enkel op basis van algemene informatie en zonder individuele analyse van elk van deze documenten zouden worden afgewezen. Verzoeker meent dat deze documenten minstens als begin van bewijs moeten beschouwd worden.

Wat de individuele situatie van verzoeker betreft stelt verzoeker dat in het licht van dit profiel niet hetzelfde spontane, gestructureerde en gedetailleerde relaas kan worden verwacht als dat van iemand die beter opgeleid en serene was. De beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoeker had dus minder zwaar moeten worden aangerekend. Verzoeker houdt vervolgens een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel.

Verzoeker gaat vervolgens in op de vrees van verzoeker in verband met verwestering. Hij voert aan dat hij vreest als verwesterd te kunnen worden beschouwd omdat hij Afghanistan ongeveer twee jaar geleden heeft verlaten en wijst op de waardevolle inzichten die het Nansen rapport van oktober 2021 (internetlink) daarover verschaft. Hij stelt dat hij zich in een zeer kwetsbare positie bevindt. Verzoeker zet vervolgens uiteen aan welke daden van vervolging hij riskeert onderworpen te worden vanwege Anti-Government Elements (AGE's) en citeert daarbij onder meer uit het EASO rapport van 2 september 2020 en een rapport van Asylos van augustus 2017. Verzoeker gaat vervolgens in op de gronden van vervolging en betoogt dat gepercipieerde en daadwerkelijk verwesterde Afghanen zoals verzoeker bij terugkeer een risico op vervolging hebben omwille van een hen toegeschreven politieke of religieuze overtuiging en omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep en verwijst daarbij naar academische studies en het EASO rapport van 2017 en de EASO "Country Guidance Afghanistan" van december 2020 (internetlinks). Met betrekking tot zijn individuele situatie wijst verzoeker erop dat hij sinds twee jaar in Europa leeft en duidelijk verwesterd is, dat hij nooit traditionele Afghaanse kleding draagt, zich casual kleedt, geen baard draagt, een modern kapsel heeft en duidelijk een westerse stijl heeft. Waar wordt gesteld dat hij niet heeft aangetoond dat hij niet langer bereid of in staat zou zijn zich te houden aan de wetten, gebruiken en voorschriften in Afghanistan betoogt verzoeker dat hij alle religies in België respecteert, samen leeft met mensen van verschillende nationaliteiten en geslacht en volledig geïntegreerd is in de westerse cultuur, wat problematisch zal zijn als hij terugkeert. Hij stelt verder dat hij een openbaar Facebook profiel heeft en zo gevonden kunnen worden en dat de dossierbehandelaar hem hierover verder geen vragen heeft gesteld. Wat de niet-zichtbare elementen van zijn verwestering betreft, stelt verzoeker zijn integratie te hebben geperfectioneerd en zich vertrouwd te hebben gemaakt met de westerse cultuur en normen. Verzoeker citeert de EUAA "Country Guidance Afghanistan" van april 2022 en stelt: *"Verzoeker komt uit een ruraal en bijzonder conservatief dorp in Baghlan. Het door de verwerende partij aangehaalde rapport over deze regio vermeldt talrijke lekken en burgerslachtoffers. Er blijkt ook dat in de provincie Baghlan (provincie van herkomst van verzoeker) verschillende Afghaanse groepen aanwezig zijn, en dat het een regio is die heel zwaar door het conflict worden getroffen (EUAA, "Afghanistan – Security Situation Country of Origin Information Report", August 2022, blz. 143-145). Hij is al twee jaar in Europa en zijn gedrag en waarden zijn aanzienlijk veranderd. Bovendien is er een risico dat hij onder de aandacht van de Taliban zal komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap daar hij lang genoeg uit het land is geweest om te 'verwestern' of minstens als 'verwesterd beschouwd te worden' en er ook redelijkerwijze zal worden aangenomen dat hij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen. Hij loopt dus een zeer groot risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 Vw. Dit wordt trouwens door de verwerende partij niet betwist in de bestreden beslissing".*

Met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire bescherming is verzoeker van mening dat de commissaris-generaal een gedeeltelijke of verkeerde lezing maakt van de beschikbare landeninformatie. De laatste rapporten, EUAA "Country Guidance; Afghanistan" van januari 2023 en EU AA COI Query Afghanistan van 4 november 2022 bevatten geen nieuwe elementen noch in het besluit noch met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan en met name in verzoekers regio. Hij stelt dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert niet voldoende accuraat is, dat het EASO rapport van 8 december 2021 gebaseerd is op bronnen tot 11 november 2021 en dat de informatie die uit Afghanistan binnensijpelt meer en meer gecensureerd is met name op het vlak van de mensenrechten. Hij meent dat dat informatie over de veiligheidsproblematiek fragmentarisch is, dat de situatie van onafhankelijke bronnen binnen Afghanistan er niet op verbeterd is en dat het dus niet redelijk is te spreken van een 'sterke daling van het aantal burgerslachtoffers'. Verzoeker citeert in dit verband ook uit de Nansen note 2-22 van 23 juni 2022 en besluit dat de informatie waarop de COI Focus Afghanistan van Cedoca van 5 mei 2022 gebaseerd werd niet relevant, up-to-date of gebalanceerd genoeg is.

Verzoeker meent dat de veiligheidssituatie in Afghanistan helemaal niet goed is en dat een gewone burger er riskeert slachtoffer te worden van geweld en dat hem minstens subsidiaire bescherming moet verleend worden. Wat betreft de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan vreest verzoeker er terecht te komen in een situatie van extreme armoede waarin hij niet in zijn levensbehoeften zal kunnen voorzien. Hij

stelt dat de verergering van de humanitaire en socio-economische toestand is veroorzaakt door de gedragingen van de nieuwe regering en dat dit een direct gevolg is van de internationale sancties die werden genomen omwille van de niet-democratische aard van het taliban regime. Hij meent dat de taliban overwegend verantwoordelijk zijn voor de huidige humanitaire crisis en de extreme precaire situatie en stelt dat hij bescherming dient te krijgen op grond van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en het BJB-atteest toe aan het verzoekschrift en neemt ook een inventaris van 73 bronnen op.

3. Aanvullende nota

Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarbij volgende documenten worden bijgebracht omschreven als *“documenten in verband met -integratie in Belgium, - de neef en unkle van Meneer die in Europa verbleven (en documenten met betrekking tot hun werk)”*.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante

informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming zijn originele taskara en de originele taskara's van zijn echtgenote en kind neer (AD, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1, 2 en 3). De identiteit en Afghaanse nationaliteit van verzoeker worden niet betwist in de bestreden beslissing. Evenmin wordt betwist dat verzoeker afkomstig is van het dorp Dawlatzai in het district Chaparhar van de provincie Nangarhar.

In de bestreden beslissing wordt de algemene geloofwaardigheid van verzoeker in twijfel getrokken op basis van het gegeven dat verzoekers bij aankomst verklaarde 17 jaar oud te zijn terwijl de leeftijdstest uitwees dat hij op 20 januari 2022 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Het verschil tussen de door verzoeker opgegeven leeftijd en het resultaat van de leeftijdstest is niet van die aard dat hieruit een bewuste misleiding kan worden afgeleid.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat vele Afghanen hun exacte geboortedatum en leeftijd niet kennen en dat vaak een schatting wordt gemaakt van de leeftijd van een persoon bij de uitreiking van een taskara (zie Landinfo, *“Afghanistan: Tazkera, passports and other ID documents”*, p. 9 geciteerd in CGVS, COI Focus, *“Afghanistan Corruptie en documentenfraude”*, 14 januari 2021 (update). Dat deze vaststellingen als dusdanig verzoekers algemene geloofwaardigheid aantasten, kan niet worden bijgetreden.

De Raad stelt evenwel vast dat uit niets kan blijken dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid onder artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State om een beroep aan te tekenen tegen de beslissing van de Dienst Voogdij en wijst er op dat de beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij bijgevolg vast.

Deze leeftijdsbepaling van de Dienst Voogdij is een administratieve rechtshandeling. Aan dergelijke rechtshandelingen kleefde het ‘privilege du préalable’. Dit principe houdt in dat dergelijke rechtshandelingen overeenstemmen met de wet zolang zij niet vernietigd of ingetrokken werden. *In casu* werd de beslissing van de Dienst Voogdij niet vernietigd of ingetrokken, noch werd er tegen deze beslissing beroep aangetekend bij de Raad van State. Verzoeker kan de huidige procedure niet aanwenden om alsnog het resultaat van de

leeftijdstest te betwisten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen rechtsmacht om de wettigheid van deze beslissing na te gaan en deze beslissing eventueel te vernietigen. Verzoekers kritiek op de aangewende methode bij de leeftijdstest is in wezen wetskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is. Er kan dus worden geconcludeerd dat de leeftijdsbepaling van de verzoeker door de Dienst Voogdij in overeenstemming is met de wet en definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

5.3. Het beschermingsverzoek is vooreerst gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de taliban omdat zij zijn broer en zijn vader, die een restaurant had waar veel overheidsmedewerkers zoals politieagenten en soldaten kwamen, ervan beschuldigden te spioneren voor de overheid. Nadat verzoekers vader ontvoerd werd en een dreigbrief werd afgeleverd waarin stond dat hij zich moest overgeven aan de taliban en losgeld moest betalen in ruil voor de vrijlating van zijn vader, vertrok hij samen met zijn oudere broer T.S. in juni 2021 uit Afghanistan. De Raad verwijst voor de samenvatting van de ingeroepen vervolgingsfeiten naar de rubriek 'feitenrelaas' in de bestreden bestreden beslissing, waarover verzoeker geen opmerkingen maakt. Verzoeker haalt ook aan dat hij verschillende familieleden heeft die voor de voormalige Afghaanse overheid werkten.

De Raad stelt in navolging van de bestreden beslissing vast dat verzoeker zich wat betreft de beschuldiging van spionage door de taliban en de daaruit voortvloeiende problemen alsook zijn profiel als familielid van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid baseert op dezelfde feiten die werden naar voor gebracht door zijn oudere broer T.H., die eveneens in België, maar enkele maanden eerder, een verzoek om internationale bescherming indiende. De bestreden beslissing neemt de motieven van de beslissing genomen ten aanzien van verzoekers broer T.H. over met betrekking tot de voormelde problemen met de taliban. Inzake het door T.H.D. ingestelde beroep tegen de voor hem genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 308 624 van 20 juni 2024 als volgt met betrekking tot de voorgehouden problemen van T.H. met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan en zijn profiel als familielid van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid:

"5.3. Het beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de taliban omdat zij hem en zijn vader, die een restaurant had waar veel overheidsmedewerkers zoals politieagenten en soldaten kwamen, ervan beschuldigden te spioneren voor de overheid. Nadat verzoekers vader ontvoerd werd en een dreigbrief werd afgeleverd waarin stond dat hij zich moest overgeven aan de taliban en losgeld moest betalen in ruil voor de vrijlating van zijn vader, vertrok hij samen met zijn jongere broer H. in juni 2021 uit Afghanistan. De Raad verwijst voor de samenvatting van de ingeroepen vervolgingsfeiten naar de rubriek 'feitenrelaas' in de bestreden bestreden beslissing, waarover verzoeker geen opmerkingen maakt.

Verzoeker legde ook een aantal documenten neer met betrekking tot zijn studies in Afghanistan. Hij verklaarde tot de 14^e graad naar school te zijn gegaan in Afghanistan en zich ook ingeschreven heeft op de Rokhan universiteit in de faculteit politieke wetenschappen maar dat hij zijn studies moest stoppen omwille van zijn problemen (NPO, p. 16). Uit de vertaling van de door verzoeker neergelegde documenten door de tolk tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt dat hij een vraag van het directoraat voor studentenaangelegenheden van het Rokhan Instituut voor hogere studies met betrekking tot de resultaten van drie jaren van T.S., zoon van S.K. voorlegt, waarbij aan de rechterzijde de antwoorden op de gestelde vragen is ingevuld. Verzoeker legt ook een attest van afstuderen in 1394 voor T.S. voor. Er wordt niet getwijfeld aan verzoekers verklaringen inzake zijn opleiding en de opleiding van zijn echtgenote, waarover hij ook documenten neerlegt (AD, documenten neergelegd door de asielzoeker, stukken 15 en 16).

Met betrekking tot verzoekers vrees voor vervolging door de taliban omdat zijn vader en hijzelf ervan zouden verdacht zijn voor de machtsovername door de taliban te spioneren voor de overheid, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat zijn verklaringen over zijn werk in het restaurant als de vervolging door de taliban omwille van dit werk niet overtuigen. Zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing blijkt uit zijn verklaringen dat hij, hoewel hij duidelijk stelde gevraagd wat hij deed in het restaurant: "Ik deed alles. Ik bedoel het geld. Ik beheerde de kassa" (NPO, p. 4); niet wist hoeveel hij op een maand verdiende in het restaurant (NPO, p. 5). Ook zijn broer H., die eveneens een verzoek om internationale bescherming indiende verklaarde, gevraagd hoeveel het restaurant ongeveer verdiende per dag "ik weet het niet van die schattingen. Mijn broer controleerde dat" (NPO H., p. 6). Daaruit blijkt dat volgens zijn verklaringen en deze van zijn broer, verzoeker de kassa van het restaurant beheerde en dus goed geplaatst was om minstens een schatting bij benadering te maken van de inkomsten van het restaurant dat zijn vader opende en hijzelf werkte. Verzoeker heeft volgens zijn verklaringen hogere studies aangevat en een zekere opleiding genoten. De vaststelling dat verzoeker, gelet op zijn rol in het restaurant, niet bij benadering kan aangeven hoeveel het restaurant verdiende, is dan ook een eerste indicatie van ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, minstens over zijn rol in het restaurant. Verzoeker weerlegt de motieven in de bestreden beslissing niet waar hij wijst op het feit dat hij ook studeerde en zich toen voornamelijk hierop concentreerde, dat zijn vader de boekhouding deed en hijzelf dus geen duidelijk beeld had van de maandelijkse inkomsten van het restaurant

en dat het in de Afghaanse cultuur behoorlijk ongepast is voor kinderen om hun ouders te ondervragen over hun inkomsten. Verzoeker verklaarde duidelijk dat hij de kassa beheerde en verzoeker verwees tijdens het persoonlijk onderhoud nergens naar het feit dat zijn vader de boekhouding deed. Zelfs indien dit het geval zou geweest zijn, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker verklaarde dat hij de kassa van het restaurant beheerde, zodat redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij toch bij benadering een schatting van de inkomsten kan maken. Dat het in de Afghaanse cultuur ongepast zou zijn voor volwassen mannen die in het restaurant van hun vader werken, zoals verzoeker, om te vragen naar de inkomsten van hun ouders is een bewering die hij niet staft en die overigens geen afbreuk doet aan de vaststelling dat hij de kassa beheerde en dus goed geplaatst was om de inkomsten van het restaurant bij benadering in te schatten.

Verder wordt in de bestreden beslissing gewezen op het feit dat uit de beschikbare landeninformatie bleek dat in Chaparhar vooral strijd werd geleverd tussen de overheid en ISKP in de periode 2015 tot 2021 en dat de taliban zich in de jaren na 2015 maar langzaam herstelde in deze regio. Het is volgens de commissaris-generaal dan ook niet aannemelijk dat de taliban verzoekers restaurant zouden beschouwen als een plaats waar verzoeker en zijn vader de locatie van de taliban doorgaf in het kader van aanvallen van de overheid op de posities van de taliban en het is eveneens volstrekt onduidelijk waarom de taliban zou denken dat verzoekers familie de locaties van de taliban in Chaparhar kende. Deze motieven worden in het verzoekschrift volkomen ongemoeid gelaten. Verzoeker beschrijft het restaurant van zijn vader inderdaad als een plaats waar veel overheidsmedewerkers kwamen maar maakt niet duidelijk waarom verzoekers vader hierdoor zou worden beschouwd als een spion voor de overheid door de taliban. Het loutere gegeven dat aanvallen op de taliban zouden hebben plaatsvonden nadat soldaten en politieagenten het restaurant hadden bezocht betekent niet dat deze soldaten en overheidsmedewerkers in het restaurant van zijn vader te weten kwamen waar zij de taliban moesten aanvallen en evenmin dat verzoekers vader op de hoogte was van de plaatsen waar de taliban zich bevonden. Uit verzoekers verklaringen kan niet blijken dat zijn vader een verleden had bij de taliban of dat hij in het verleden betrokken was in acties tegen de taliban. Indien het restaurant van verzoekers vader daadwerkelijk gefrequentieerd werd door overheidsmedewerkers lijkt het restaurant zelf een plausibeler doelwit indien de taliban er actiever werd kort voor verzoekers vertrek uit Afghanistan. In elk geval maakt verzoeker niet duidelijk waarom de taliban verzoekers vader en zijn familie als spionnen zouden beschouwen en zouden vanuit gaan dat verzoekers vader cruciale informatie over de posities van de taliban had, wat het enige logische verband zou kunnen zijn voor de taliban tussen het restaurant van verzoekers vader en aanvallen door de overheid tegen taliban posities. Verzoekers verklaringen dat zijn vader en zijn familie ervan verdacht werden spionnen te zijn voor de overheid zijn ook vanuit dit perspectief weinig overtuigend.

Verder blijkt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af te leggen over de datum van zijn vertrek en kan hij evenmin een plausibele verklaring bieden voor het feit dat de kopie van de door hem neergelegde eerste pagina van zijn paspoort de naam S. als familienaam vermeldt, terwijl verzoeker en bij de registratie van zijn verzoek de naam D. als familienaam opgaf, dezelfde familienaam die is vermeld op de kopie van de eerste pagina van het paspoort van verzoekers vader (AD, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stukken 3 en 4). In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd: "Nadat u op het CGVS desgevraagd uw vlucht uit Afghanistan "iets minder dan 2 jaar geleden" of "2 of 2,5 jaar geleden" situeerde, werd u gevraagd naar uw vertrekmaand –en jaar. Aanvankelijk "weet [u] niet meer" welke maand u vertrok, alvorens u verduidelijkte dat het "in de maand jawza" was. Desgevraagd "weet [u] niet" eens in welk jaar u vertrok, om dan te verklaren dat het in "het jaar 1400 en iets" is. U besloot dat u "het niet precies" wist (NPO, P.10). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had u echter precies verklaard op 17 juni 2021 te zijn vertrokken (vraag 37, verklaring DVZ dd 17 maart 2022). Waarom u over zo'n basiselement met betrekking tot uw vlucht uit Afghanistan dermate weinig coöperatief bleek is dan ook onduidelijk" en "U wist evenmin uit te leggen waarom er een andere naam op uw paspoort stond. Op uw paspoort staat namelijk de achternaam 'S.', eerder dan 'D.'. Op het paspoort van uw vader, waarvan u ook een kopie van de eerste pagina neerlegde, staat overigens ook de naam 'D.' (groene map, zie administratief dossier). U bevestigde louter dat "ze [...] hier S. hebben geschreven" en dat het "hun fout" is (NPO, P.16). Deze uitleg volstaat echter geenszins om te verklaren waarom uw paspoort een geheel andere achternaam dan de naam in uw asielprocedure betreft, alsook dan die van uw vader." (...) "Deze vaststellingen ondergraven uw geloofwaardigheid verder, temeer er van u, als hooggeschoolde Afghaan, mag verwacht worden dat u essentiële basiselementen over uw reizen uit Afghanistan bij benadering in de tijd kan schatten". Verzoeker betwist de pertinente vaststellingen met betrekking tot de datum van zijn vertrek niet. Er kan van verzoeker, die hogere studies had aangevat in Afghanistan, redelijkerwijze verwacht worden dat hij consistente verklaringen aflegt over de periode waarin hij zijn land van herkomst verliet. De vaststelling dat hij bij de DVZ een precieze vertrekdatum opgaf en bij het CGVS hier wisselende verklaringen aflegde om finaal te besluiten dat hij het niet wist, doet in casu vermoeden dat hij hierover geen open kaart speelt en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Verzoeker werpt met betrekking tot de verschillende familienaam in zijn paspoort op dat dit te verklaren valt door het gebruik in Afghanistan dat mensen hun achternaam kiezen op basis van verschillende persoonlijke, familiale of territoriale factoren en dat in zijn geval S. de naam van een dorp is. Verzoeker werd tijdens het persoonlijk onderhoud evenwel met deze vaststelling geconfronteerd en maakte geen verwijzing naar Afghaanse gebruiken bij het kiezen van een familienaam maar stelde enkel "(...) de familienaam is D.

Maar ze hebben hier S. geschreven. Dat is hun fout" (NPO, p. 16). Verzoeker verwees bijgevolg geenszins naar het feit dat S. de naam van een dorp is, zoals hij voor het eerst in het verzoekschrift beweert en licht ook verder niet toe waarom precies de naam van dit dorp werd opgegeven als familienaam. Verder dient te worden opgemerkt dat de door verzoeker opgegeven familienaam bij de Belgische asielinstanties en de naam van de persoon op het paspoort dit hij omschrijft als zijn vader identiek is aan de naam van het dorp waaruit hij afkomstig is. In de hypothese van het verzoekschrift zou het in elk geval logischer zijn dat de familienaam D. zou zijn vermeld op verzoekers paspoort. In elk geval biedt verzoeker geen enkele verklaring voor de keuze van S. als familienaam op zijn paspoort.

Voorts wordt in de bestreden beslissing uiteengezet dat verzoeker niet duidelijk kon stellen wat de taliban met de dreigbrieven en dreigtelefoons aan hun adres wou bereiken aangezien verzoeker enerzijds had verwezen naar het feit dat wanneer de soldaten de winkel bezochten er raids op de taliban plaatsvonden en anderzijds naar het feit dat ze geld wilden en dat de taliban hen bommen wilden geven die ze naar het district moesten brengen en verzoekers broer H. had gesteld dat de taliban hen wilden inschakelen bij het plegen van zelfmoordaanslagen. Er wordt op basis van de landeninformatie gesteld dat niet kan blijken dat ten aanzien van verzoeker een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden en persoonlijke vriendschappen en het wordt ongeloofwaardig geacht dat de taliban hem en zijn broer wilde rekruteren voor het plegen van een bomaanslag als ze jullie als spionnen beschouwden en weinig aannemelijk dat ze hen enerzijds als spionnen beschouwen en anderzijds ze geld zouden willen van spionnen. Verzoeker laat andermaal de desbetreffende motieven in de bestreden beslissing ongemoeid. Zijn betoog met betrekking tot "de reactietijd op de dreigbrieven", waarin hij aanvoert dat geconfronteerd met de bedreigingen zijn familie eerst de beschikbare opties heeft geëvalueerd als voorzorgmaatregel in plaats van overhaast te reageren en een confrontatie met de daders van de bedreigingen te riskeren, heeft geen betrekking op de motieven met betrekking tot het doel van de bedreigingen en de inhoud van de neergelegde dreigbrieven zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, is dus niet relevant en kan bijgevolg deze motieven niet weerleggen. De Raad acht het in licht van de landeninformatie in het algemeen als dusdanig niet zozeer ongeloofwaardig dat de taliban (los)geld zou eisen van personen die zij als spionnen zouden beschouwen, maar, gelet op het feit dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de taliban verzoekers vader zouden beschouwen als een spion voor de overheid en zijn verklaringen over zijn rol in het restaurant van zijn vader niet geloofwaardig zijn, kan bijgevolg geen geloof worden gehecht aan de voorgehouden bedreigingen aan het adres van verzoeker en zijn broer.

Wat betreft de twee dreigbrieven van de taliban betreft die door verzoeker worden neergelegd, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de inhoud van de tweede brief in het licht van het geheel van zijn verklaringen en op die basis heeft geconcludeerd dat het weinig aannemelijk is dat geld zou worden gevraagd door de taliban van spionnen en daarnaast ook verwijst naar de algemene landeninformatie waaruit blijkt dat in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie zowel in Afghanistan als daarbuiten kunnen worden aangekocht. Uit de vertaling door de tolk tijdens het persoonlijk onderhoud van de eerste dreigbrief die door verzoeker werd neergelegd, blijkt verder dat verzoeker en zijn broer hierin weliswaar worden genoemd en dat hen "respectvol" wordt gevraagd om met hun activiteiten te stoppen, maar dat deze activiteiten in de brief verder niet worden omschreven. Ook voor deze brief geldt dat deze slechts zeer geringe bewijswaarde heeft, gelet op voormelde landeninformatie over de fraudegevoeligheid van dergelijke documenten.

Verzoekers algemene betoog inzake de bewijskracht van documenten en zijn kritiek dat geen concrete kritiek werd geleverd op de voorgelegde brieven kan, gelet op het voorgaande wat betreft de tweede brief niet worden bijgetreden en kan wat betreft de eerste brief de bovenstaande analyse niet ombuigen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat aan verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan gegund worden.

In acht genomen verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde documenten, beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, besluit de Raad dat verzoeker de voorgehouden problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan die zouden voortvloeien uit het feit dat overheidsmedewerkers, soldaten en politieagenten het restaurant bezochten waar ook verzoeker werkte, niet aannemelijk maakt.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022, wijst de Raad er op dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet concreet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die de huidige zaak kenmerken.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022, wijst de Raad er op dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet concreet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die de huidige zaak kenmerken.

5.4. In zoverre verzoeker zich ook beroept op zijn profiel als familielid van personen die gelieerd waren aan de voormalige overheid, zoals zijn neef S. en van personen die voor de voormalige Afghaanse overheid zouden gewerkt hebben, met name de neef van zijn vader die sergeant was, een oom aan moederszijde die assistent was bij de douane en sommige van zijn verre familieleden die leerkrachten waren, wordt hierover in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: “U haalde aan dat u vreest om bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban, aangezien zij, hoewel zij “zeggen dat ze vergiffenis schenken”, toch mensen doden die gelieerd waren aan de vorige overheid (NPO, P.17). Daarbij gaf u het voorbeeld van uw neef S. D. (ref CGVS [...]), wiens vader dokter was en na de machtsovername zou zijn gedood (NPO, P.17). Hierover kan kort worden opgemerkt dat u het voorbeeld van S. zijn vader pas aanhaalde aan het einde van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, en u hierover doorheen uw verdere asielprocedure nooit enige vrees voor vervolging op baseerde. Voorts werd S., nadat hij op 9 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in België had ingediend, zowel de erkenning van het vluchtelingenstatuut als subsidiaire bescherming geweigerd door het CGVS omdat zowel het profiel van zijn vader als dokter, alsook de problemen op basis van dat profiel als niet geloofwaardig werden beoordeeld (weigeringsbeslissing [...], zie blauwe map). Verder haalde u nog terloops familieleden aan die zouden gewerkt hebben voor de voormalige Afghaanse overheid (NPO, P.8). U had een neef van uw vader die sergeant was, een oom langs moederszijde die assistent bij de douane was, en “sommigen van [mijn verre familieleden] waren leerkrachten” (NPO, P.8). Echter haalde u geenszins aan dat u een gegronde vrees voor vervolging ten opzichte van Afghanistan zou koesteren op basis van die familieleden. Zelfs integendeel, u vermeldde dat de neef van uw vader heden op het platteland in Afghanistan verblijft (NPO, P.8) en u maakt geen melding van problemen die hij momenteel zou kennen. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u, als familielid, in geval van terugkeer wel een nood aan bescherming zou hebben. Ook uw gezinsleden zijn nog steeds woonachtig in uw huis in D.. U hebt regelmatig contact met hen, en ze stellen het “goed” (NPO, P.4). Uw jongere broers gaan ten tijde van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS “nog steeds naar school” (NPO, P.11). Hoewel het bijzonder betreurenswaardig dat uw hoogopgeleide vrouw haar werk als leerkracht op heden niet kan verderzetten onder het talibanregime (NPO, P.17-18) kan op basis van bovenstaande elementen met betrekking tot uw verscheidene familieleden geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie in uw hoofde ten opzichte van Afghanistan worden vastgesteld.”

In de EUAA Afghanistan Country Guidance van January 2023 worden medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid omschreven als een risicoprofiel. Voor de machtsovername werden vooral personen die actief waren in departementen die het voortouw namen in de strijd tegen opstandige gewapenden groeperingen, zoals het Ministerie van Defensie, het Ministerie van Binnenlandse Zaken en het Ministerie van Justitie geïdendeerd door de taliban, maar ook personen die actief waren in andere departementen van het overheidsapparaat werden geïdendeerd, zij het in mindere mate. Na de machtsovername werd weliswaar een algemene amnestie afgekondigd door de taliban ten aanzien van iedereen die tegen hen gevochten had en riepen zij voormalige medewerkers van de overheid op hun taak weer op te nemen, maar werden toch gevallen gerapporteerd waarin door de taliban wraak werd genomen tegen personen met dergelijke profielen (EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, January 2023, p. 56-57). Ook familieleden van personen met dergelijk profiel werden geïdendeerd. Een aantal bronnen omschrijven de houding en praktijken ten aanzien van voormalige medewerkers van de Afghaanse overheid als inconsistent, ad hoc en tegenstrijdig (EUAA, “Afghanistan – Country Focus”, December 2023, p. 56). Vergeldingsacties vonden niet op dezelfde schaal plaats als onder het talibanregime in 2001 maar er wordt wel actief gezocht naar medewerkers van de voormalige regering. Er is sprake van intimidatie, detentie, marteling en moord op deze categorie personen en hoewel leden van het voormalige leger en veiligheidsdiensten meer geïdendeerd worden, kunnen oud-medewerkers volgens een bron er nooit zeker van zijn dat zij niet op een bepaald ogenblik het slachtoffer zouden kunnen worden van een actie van de taliban en zich nooit veilig voelen (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 70). De behandeling en eventuele vervolging van deze groep hangt af van de positie die ze hadden waarbij medewerkers in de gezondheidszorg en het onderwijs minder gericht geïdendeerd zouden worden, maar dit betekent niet dat personen die in minder gevaarlijke sectoren werkten geen vervolging riskeren. Er is een grote mate van willekeur en er is ook sprake van het vereffenen van oude rekeningen of persoonlijke vetes. Daarbij moet ook rekening gehouden worden met het feit dat lokale commandanten moeilijk te controleren zijn door de leiders in Kabul en de mate, frequentie en heftigheid van de vervolging verschilt per provincie en naargelang de lokale dynamiek (idem, p. 71-72). Families van voormalige medewerkers van de overheid riskeren ook geïdendeerd te worden door de taliban, die soms overgaan tot hun arrestatie om voormalige medewerkers op te sporen. Ook zijn gevallen gerapporteerd waarbij familieleden gedood zijn (EUAA, “Afghanistan – Country Focus”, December 2023, p. 62).

In de EUAA Country Guidance wordt gesteld dat familieleden van personen die voor de veiligheidsdiensten van de voormalige Afghaanse overheid, waaronder het leger, werkten in bepaalde omstandigheden een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben, bijvoorbeeld in een context waarin de voormalige medewerker van de Afghaanse overheid waarmee zij verwant zijn, door de taliban gezocht wordt.

In casu wordt in de bestreden beslissing terecht gewezen op het feit dat het profiel als dokter van de vader van verzoekers neef S. in de beslissing die ten aanzien van hem werd genomen niet geloofwaardig werd geacht evenals de voorgehouden problemen die hij hierover aanhaalde, zodat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op een ongeloofwaardig bevonden profiel van zijn neef in dit verband. Verder blijkt verzoeker geen specifieke vrees voor vervolging omwille van het voorgehouden profiel van zijn overige familieleden aan te halen en kan dit evenmin uit zijn verklaringen worden afgeleid. In dit verband wordt terecht gewezen op het feit dat hij over de neef van zijn vader verklaarde dat hij momenteel op het platteland woont en dat hij geen melding maakt van enig probleem voor deze neef en op het feit dat zijn gezinsleden, waaronder zijn echtgenote die voorheen als leerkracht werkte en zijn kinderen nog steeds in zijn huis in D. wonen en het goed stellen.

Er kan slechts vastgesteld worden dat verzoeker geen enkel concreet verweer voert tegen de vaststellingen met betrekking tot de actuele situatie van zijn familieleden. Door louter te stellen dat het CGVS ten onrechte van mening zou zijn dat familieleden van mensen die voor de vorige regering werkten geen gevaar lopen, wat overigens niet als dusdanig blijkt uit de bestreden beslissing, en ter citeren uit een Amnesty International analyse van een EASO COI rapport over de talibanstrategieën bij rekrutering uit 2012 en dat geen betrekking heeft op de actuele situatie van familieleden van voormalige medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid, doet hij op geen enkele wijze afbreuk aan de motieven in de bestreden beslissing, noch aan bovenstaande analyse. De Raad wijst er op dat het aan verzoeker toekomt de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen te weerleggen, waartoe hij geheel in gebreke blijft.

De door verzoeker bij aanvullende nota neergelegde documenten omschreven in de aanvullende nota als "documenten in verband met de neef en unkel van meneer die in Europa verbleven (en documenten met betrekking tot hun werk) kunnen evenmin een ander licht werpen op het voorgaande. Drie kopieën van documenten zijn onvertaald en worden evenmin verder toegelicht en worden in toepassing van artikel 8 van het Procedurereglement van de Raad uit de debatten geweerd. Uit de foto's van personen in leger uniform en met wapens kan niet worden afgeleid om welke personen het gaat, waar deze foto's zijn genomen, wat hun band is met verzoeker en hoe deze foto's verband houden met het verzoek om internationale bescherming, zodat deze evenmin een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse. Hetzelfde geldt voor de in het Engels opgestelde documenten die betrekking hebben op een zeker M. en een kopie van het paspoort van H.S. (aanvullende nota verzoeker).

Het geheel van verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten in acht genomen en beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij omwille van zijn familieband met personen die beweerdelijk voor de voormalige Afghaanse overheid werkten, vervolging riskeert in geval van terugkeer naar Afghanistan."

Verzoeker legt ter terechtzitting dezelfde aanvullende nota neer als zijn broer T.H.. De Raad stelt vast dat het verzoekschrift dezelfde argumenten ontwikkeld in het verzoekschrift ingediend namens T.H. *mutatis mutandis* overneemt voor verzoeker. Het voorgaande volstaat bijgevolg om ook voor verzoeker te besluiten dat in acht genomen zijn verklaringen en de door hem voorgelegde documenten, beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, hij de voorgehouden problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan die zouden voortvloeien uit het feit dat overheidsmedewerkers, soldaten en politieagenten het restaurant bezochten waar ook verzoeker werkte, niet aannemelijk maakt en evenmin dat hij omwille van zijn familieband met personen die beweerdelijk voor de voormalige Afghaanse overheid werkten, vervolging riskeert in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker verwees op het einde van het persoonlijk onderhoud, gevraagd of er nog andere redenen zijn waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan naar het feit dat de taliban na de machtsovername de controle over een veld dat zijn familie in haar bezit had, heeft overgenomen en dat met name commandant A.M. de claim maakte dat de velden hem toebehoorden (NPO, p. 16). In navolging van de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat verzoeker dit niet aanhaalde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dat zijn broer T.H. hier helemaal niets over vertelde en dat hiervan geen enkel begin van bewijs wordt voorgelegd. Dat zijn broer dit element zelfs niet vermeldde bij zijn verzoek om internationale bescherming en verzoeker zelf dit pas op het einde van het persoonlijk onderhoud voor het eerst aanhaalde relateert al minstens de ernst ervan en het belang dat zij hieraan hechten. Verzoeker verklaart hierover overigens enkel dat een taliban commandant dit stuk grond heeft geclaimd en dat zijn familie er niets aan kan doen omdat de taliban nu de macht heeft, maar verbindt hier verder geen concrete vrees aan. Verder blijkt uit de

landeninformatie dat landdisputen voorkomen in Afghanistan maar de Raad kan de EUAA “*Country Guidance Afghanistan*” bijtreden dat dergelijke disputen over het algemeen geen verband houden met één van de vijf vervolgingsgronden in de Vluchtelingendefinitie (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, January 2023, p. 100-102), tenzij in individuele gevallen een dergelijke *nexus* kan worden aangetoond op basis van bijkomend omstandigheden. Verzoeker brengt, daargelaten de vaststelling dat het om loutere en vage beweringen gaat, geen dergelijke omstandigheden aan. Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet hierover niet anders denken. In zoverre hij aanvoert dat zijn broer het grondprobleem niet heeft vermeld omdat de dossierbehandelaar hem geen specifieke vragen over dit onderwerp heeft gesteld, dient er op gewezen te worden dat het aan de betrokkene is om zijn asielmotieven uiteen te zetten en dat de commissaris-generaal bezwaarlijk kan verweten worden geen vragen te stellen over zaken die de betrokkene zelf niet aanbrengt. Waar hij nog stelt dat gebeurtenissen zoals landonteigening blijvende emotionele littekens kunnen creëren en dat het feit dat hij dit heeft vermeld getuigt van zijn “*opvallende en mogelijk traumatische karakter*”, kan dit in elk geval niet blijken uit de verklaringen die hij hierover pas op het einde van het persoonlijk onderhoud aflegde. Bovendien geeft verzoeker ook in de loop van de procedure voor de Raad geen nadere toelichting of details met betrekking tot dit aspect. Met zijn algemeen betoog toont verzoeker niet aan dat hij omwille van dit probleem een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dient te koesteren.

De cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet zijn niet vervuld en aan verzoeker kan het voordeel van de twijfel niet gegund worden.

5.4. Verzoeker stelt tijdens het persoonlijk onderhoud dat de taliban denkt dat hij en zijn broer niet vasten en misschien dat zij alcohol consumeren en met meisjes rondzwerven en voert in het verzoekschrift ook aan dat hij verwesterd is of zijn minst als zodanig zal beschouwd worden. Hij verwijst daartoe naar het feit dat hij sinds twee en een half jaar in België verblijft, een westerse stijl heeft en een openbaar Facebookprofiel heeft .

Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties,

kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, August 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 41 ev.).

Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hijab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 45-48 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft '*zina*' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. '*Zina*' is één van de '*hudud*'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van '*zina*' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke '*hudud*'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17).

UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen

van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt.

Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen

krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het

behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de beslissing verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, January 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker betoogt weliswaar dat hij volledig verwesterd is na twee jaar verblijf in België maar concretiseert dit onvoldoende. Uit het loutere gegeven dat hij een westerse stijl heeft of een modern kapsel heet en een Facebookprofiel blijkt niet dat verzoeker een politieke of religieuze overtuiging heeft of hem zal worden toegeschreven. Evenmin toont hij hiermee aan dat hij zal worden beschouwd als een persoon die de sociale, religieuze of morele normen heeft overschreden of daadwerkelijk verwesterd is en besmet met de westerse waarden en normen.

Verzoeker legt ter terechtzitting een brief neer van C.C., die verklaart de pleegouder van S.D., een vriend van verzoeker te zijn en in die hoedanigheid verzoeker en zijn broer T.H. regelmatig ontmoet wanneer zij S.D. komen bezoeken een aantal foto's in het gezelschap van deze vrouw (aanvullende nota verzoeker, documenten in verband met integratie in België). Zo kan aangenomen worden dat verzoeker contacten heeft met een Belgische vrouw en haar familie en de Afghaanse vriend die bij haar verblijft, kan hieruit als dusdanig niet blijken dat er bij hem sprake is van verwestering of normoverschrijding in de zin dat hij zich de in België en Europa heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt. Er kan niet uit worden afgeleid dat hij een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Hij maakt evenmin concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst omwille van deze contacten of zijn louter verblijf hier in België. Daarbij dient ook te worden opgemerkt dat verzoeker al meerderjarig was toen hij in België aankwam en dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud weliswaar aangaf alle religies te respecteren maar ook dat hij nog praktiserend moslim is en deelneemt aan de vasten (NPO, p. 17).

Ook waar hij in het verzoekschrift verwijst naar zijn openbaar Facebookprofiel legt hij hiervan geen enkel stuk neer waaruit kan blijken dat hij op basis van de inhoud ervan zou kunnen beschouwd worden als verwesterd en evenmin dat hij een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban. Waar in het verzoekschrift nog gesteld wordt dat hij afkomstig is uit een bijzonder conservatief dorp in Baghlan, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker steeds verklaarde uit Nangarhar afkomstig te zijn en niet uit Baghlan.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan aangezien hij eerder aangaf dat zijn echtgenote en kinderen en andere familieleden nog in Afghanistan wonen (NPO, p. 4, 11).

In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) concreet moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, maar niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Waar verzoeker nog wijst op rapporten die gewag maken van stigmatisering of uitstoting stipt de Raad vooreerst aan dat verstoting en stigmatisering slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. *In casu* heeft verzoeker, die contacten onderhoudt met zijn familie in Afghanistan, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Waar verzoeker verwijst rechtspraak van de Raad wijst de Raad erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet concreet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die huidige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij omwille van zijn verblijf in België in geval van terugkeer als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden.

5.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin is aangetoond dat hij, in geval van terugkeer vervolging riskeert omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland.

6.3. In zoverre verzoeker zich beroept op de verslechterde humanitaire situatie in Afghanistan na 15 augustus 2021, wijst de Raad er op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals

ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend worden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Verzoeker brengt geen elementen aan die anders doen besluiten.

Verzoeker brengt geen concrete informatie aan die anders doet besluiten. Dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan precair zijn en verslechterd zijn na de machtsovername wordt niet betwist. Door louter te citeren uit een arrest van de Raad van 31 maart 2022, de Nansen Note van 23 juni 2022 en dezelfde landenrapporten als diegene waarop de commissaris-generaal zich baseert en waarop bovenstaande analyse is gebaseerd toont verzoeker geenszins aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

6.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoeken, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Voor de eerste helft van 2023 wordt gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. De capaciteiten van ISKP worden als verminderd en beperkt omschreven. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA, *"Country Guidance Afghanistan"*, Januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, *COI Query Afghanistan*, November 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"*, December 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *"Afghanistan: Country Focus"*, December 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in

2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*", December 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het willekeurig geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat verzoeker, wanneer hij terugkeert naar deze regio, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid als gevolg van dit geweld in het kader van het gewapend conflict in Nangarhar. Verzoeker brengt geen objectieve landeninformatie aan op basis waarvan kan blijken dat deze analyse niet langer correct zou zijn.

Vervolgens rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan, en in het bijzonder de provincie Nangarhar, verzoekers regio van herkomst, voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze provincie een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoeker doet geen dergelijke persoonlijke omstandigheden gelden, noch kunnen dergelijke omstandigheden blijken uit het rechtsplegingsdossier. Verzoeker verwijst naar zijn vluchtrelaas, om aannemelijk te maken dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, maar dit werd hierboven reeds ongeloofwaardig bevonden.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

7. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET